

și nouă, prin trupul Său înviat, puterea să înviem. "Înviind Iisus din mormânt, ne-a dăruit nouă viața veșnică." (Catavasiile Învierii). De aceea învierea este sărbătoarea celei mai mari bucurii, a unei bucurii în stare să ne însoțească în tot cursul vieții pe măsura credinței noastre în Hristos cel înviat.

Învierea lui Hristos ne dă această lumină și bucurie, nu numai prin ceea ce înseamnă ea, ci și prin siguranța că ea a avut loc. Celelalte religii dau niște idei despre binele făgăduit de ele după moarte. Învierea lui Hristos ne dă siguranța despre învierea și fericirea noastră veșnică, pentru că a fost un fapt arătat în istorie, chiar dacă n-a fost produs de niscai factori proprii istoriei sau lumii acesteia. Hristos a trăit în istorie, a primit moartea în istorie și s-a dovedit înviat în istorie, pentru a arăta că a depășit-o prin puterea mai presus de ea, manifestată în ea și prin ținta arătată de dincolo de ea, făcută evidentă. Iar prin această țintă i-a dat istoriei un sens și o valoare, a făcut-o drum în veșnicie. Învierea lui Hristos s-a dovedit un fapt sigur, singurul fapt sigur, care la rândul lui dovedește că, dincolo de

realitatea lipsită de sens, plină de mizerii și stăpânită de moarte a lumii acesteia, privită în ea însăși ca unica realitate și inexplicabilă prin ea, datorită caracterului ei dependent și imperfect, există realitatea superioară și desăvârșită a lui Dumnezeu cel atotputernic și de oameni iubitor. Hristos a înviat dând un sens vieții omenești și lumii, aducând lumină și transparență în ea, fapt pe care îl cerea rațiunea adevărată.

Învierea lui Hristos este un fapt unic în istorie. Ea demonstrează dumnezeirea Lui. Căci, deși au mai înviat, după Evanghelii, unele persoane, ele au înviat prin puterea Lui, cât timp era viu, iar cei înviați, revenind la viața dinainte, nu aduc nicio depășire a istoriei.

Învierea lui Hristos a înlăturat, prin lumina vieții ce urmează morții, întunericul ei. De aceea, ca creștini, aprindem lumina când unul din cei dragi ai noștri e pe cale să moară. El nu merge în neînțelegere, ci la o viață veșnică. Prin învierea lui Hristos se arată că nu ne așteaptă întunericul neînțelegerii, ci mai multă lumină.

(Preot Acad. D.Stăniloae, Iisus Hristos lumina lumii și îndumnezeitorul omului)

20 APRILIE: PRĂZNUIREA SF. IER. TEOTIM, EPISCOPUL TOMISULUI

Sf. Ier. Teotim,
icoană

Provincia dintre Dunăre și Marea Neagră, numită multă vreme Sciția Mică, iar mai târziu Dobrogea, a avut un mare rol istoric și religios încă din timpul Greciei antice și a marelui imperiu roman. Cu mult înainte de Hristos, aici, la Gurile Dunării, erau exilați numeroși oameni, printre care a fost și poetul roman Ovidiu. În primele trei secole după Hristos, Sciția Mică era locul cel mai potrivit pentru surghiunirea și persecutarea creștinilor care nu voiau să se închine la idoli. Cei mai mulți dintre creștini mureau aici în surghiun, făcându-se martiri pentru dragostea lui Hristos, iar alții fugeau în taină din mâinile păgânilor. Insa cei mai mulți dintre ei erau condamnați de romani la grele chinuri, fie prin tăierea capului, fie prin înfometare și alte munci. Astfel, Sciția Mică (Dobrogea) a fost țara martirilor din primele trei

secole după Hristos. Aici au pătimit și au murit pentru dragostea lui Dumnezeu multe mii de martiri, începând din anii 70-71, când și Sf. Apostol Andrei a semănat cuvântul Sfintei Evanghelii în țara noastră. Din anul 305 până în anul 323, domnind în răsărit păgânul împărat Liciniu, la Gurile Dunării au fost martirizați cei mai mulți creștini. Apoi, după Edictul de la Milan din anul 313 și după mutarea capitalei imperiului roman de la Roma la Constantinopol, persecuția împotriva creștinilor încetând, fiecare din cei surghiuniți în Sciția Mică se reîntorceau în patria lor. Sf. Ierarh Teotim I Scitul a fost episcop al Tomisului la sfârșitul secolului IV și începutul secolului V. Se numea Scitul întrucât era de origine daco-romană. A fost un episcop vestit, pentru care i se spunea și Filosoful, fiind cinstit de toți ierarhii din vremea sa, printre care și de Sf. Ierarh Ioan Gură de Aur, cu care era foarte apropiat. În viața sa a făcut și numeroase minuni. Apoi, ajungând la adânci bătrâneți, și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, iar sfințele sale moaște au fost cinstite multă vreme, atât la Tomis și în Dobrogea, cât și în Capadocia, Constantinopol și în întreg imperiul roman de răsărit. (Sfinte Moaște în România)